

ჩვეილი

მიყვარს, მიყვარს, მე ტიკტიკი ჩვილის ყრმის,
მიყვარს სმენა უცნაურისა მის ხმის,
ოდეს იგი ენითა სასუფევლის
უაღერსებს წიაღთა თავის მშობლის!

მის სოფელი უზრუნველობით შენობს;
გარდა დედის აღერსისას არრას გრძნობს;
ნებვირობით და ღიმილით სულდგმულობს;
ყოველსავე შეუპოვრად მჭვრეტელობს.

არა ფიქრობს იგი თავისს ცხოვრებას,
არ განიცდის იგი საწუთროს ვნებას;
იგი თავის სასუკველითა შობით
ამუნათებს თვისთა მშობელთ პირიქით.

იტკტიკე ენითა უსუსურის,
იტკტიკე, ვიდრე ჟამი დაგხარის,
ვიდრემდის ხარ, ყრმაო, თავისუფალი,
არ გიცვნია სოფელი მომღერალი!

1839 წ.